

AFDELING  
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet  
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/54815 van de rechtbank  
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 7 juni 2007 in het geding  
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

## 1. Procesverloop

Bij besluit van 10 oktober 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 juni 2007, verzonden op 18 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 12 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 25 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

## 2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

**3. Beslissing**

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.C. Brugman, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers  
Lid van de enkelvoudige kamer

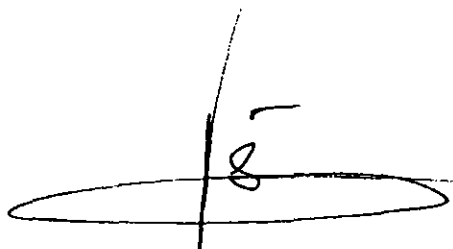
w.g. Brugman  
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 3 september 2007

205.

Verzonden: 3 september 2007

Voor eensluidend afschrift,  
de Secretaris van de Raad van State,  
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,  
directeur Bestuursrechtspraak

# uitspraak



RECHTBANK DEN HAAG

zittinghoudende te Utrecht  
Sector bestuursrecht

zaaknummer: AWB 06/54815 BEPTDN

**uitspraak van de enkelvoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken d.d.  
7 juni 2007**

inzake

geboren op , van Sierraleoonse nationaliteit,  
eiser,  
gemachtigde: mr. R. Veerkamp, advocaat te Utrecht,

tegen een besluit van

de **Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie**, verweerder,  
gemachtigde: mr. I. M. Bijvank, werkzaam bij de onder verweerder ressorterende Immigratie- en Naturalisatiedienst te Den Haag.

## Inleiding

1.1 Bij beslissing van 10 oktober 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 14 oktober 2004 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd afgewezen. Eiser heeft tegen de beslissing van 10 oktober 2006 het onderhavige beroep bij deze rechtbank ingesteld.

1.2 Het geding is behandeld ter zitting van 26 april 2007. Eiser en zijn gemachtigde zijn niet verschenen. Verweerder heeft ter zitting bij monde van zijn gemachtigde zijn standpunten toegelicht.

## Overwegingen

2.1 In geschil is of eiser in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

2.2 Eiser legt aan de aanvraag ten grondslag dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel, omdat hij verdragsvluchteling is. Hij heeft daartoe het volgende aangevoerd. Eiser is in januari 1999 vanuit zijn woning meegenomen door de rebellen. Nadat eiser anderhalf jaar in gevangenschap had doorgebracht, zag hij gelegenheid te ontsnappen. Eiser kon echter niet terug naar zijn woonplaats, omdat hij een doelwit was voor veel mensen. Hij was de opvolger van zijn vader en de rebellen hadden hem met de dood bedreigd wanneer hij zou ontsnappen. Met behulp van een pastoor heeft eiser in december 2001 het land van herkomst verlaten. Eiser vreest een behandeling die strijdig is met artikel 3 Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), omdat hij zal worden vermoord. Eiser heeft gesteld dat er klemmende redenen van humanitaire aard aanwezig zijn waardoor van eiser in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst. Voorts heeft eiser aangevoerd dat hij zijn verblijfsvergunning op

---

grond van artikel 29, eerste lid onder d van de Vw moet kunnen blijven behouden.

2.3 Verweerder heeft de bestreden beslissing, voor zover hier van belang en samengevat, doen steunen op de volgende overwegingen. Eiser komt niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, omdat de grond voor verlening is komen te vervallen. Het categoriaal beschermingsbeleid voor Sierra Leone is per 16 september 2002 afgeschaft en er is geen reden voor het opnieuw voeren van een categoriaal beschermingsbeleid. Voorts heeft verweerder gesteld dat er op het moment dat aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd werd verleend, te weten 13 maart 2002, geen andere gronden uit hoofde van artikel 29 van de Vw bestonden om aan eiser een verblijfsvergunning te verlenen. Evenmin leidt een beoordeling van de huidige situatie tot verlening van een verblijfsvergunning asiel. Verweerder heeft het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig geacht. Hiertoe overweegt verweerder dat, nu eiser niet in staat is gebleken om verifieerbare verklaringen over zijn reisroute af te leggen, terwijl dat wel van hem verwacht had mogen worden, terecht is geconcludeerd dat eiser toerekenbaar ongedocumenteerd is. Verweerder heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat van het asielrelaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat. Derhalve hecht verweerder geen geloof aan de problemen die eiser heeft ondervonden en zou kunnen ondervinden in het land van herkomst. Ten aanzien van hetgeen eiser heeft aangevoerd omtrent het tijdsverloop in de procedure, heeft verweerder opgemerkt op dat, voor zover eiser hiermee een beroep doet op het beleid inzake tijdsverloop in de asielprocedure, eiser hier geen geslaagd beroep op kan doen nu dit beleid niet meer geldt vanaf 1 januari 2003.

2.4 Eiser bestrijdt dit besluit en voert daartegen – kort en zakelijk weergegeven - aan dat zijn asielrelaas geloofwaardig dient te worden geacht. Eiser stelt dat hij vanwege het tijdsverloop wordt gehinderd in de discussie over de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Voorts heeft verweerder volgens eiser ten onrechte verwezen naar een deelambtsbericht en de weigering eiser een verblijfsvergunning te verlenen om humanitaire redenen uiterst marginaal besproken. Gelet op de periode dat eiser in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning in het kader van het categoriaal beschermingsbeleid, heeft verweerder het opgewekte vertrouwen dat aan eiser opnieuw een vergunning tot verblijf zou worden verleend, geschonden. Verweerder heeft tevens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Ook is het gelijkheidsbeginsel geschonden, nu er na beëindiging van het beschermingsbeleid ten aanzien van Sierra Leone verblijfsvergunningen zijn verleend aan mensen, die in vergelijkbare omstandigheden verkeren als eiser.

2.5 Ingevolge artikel 13 Vreemdelingenwet 2000 (Vw) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd, indien –voor zover hier van belang– internationale verplichtingen dan wel klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

2.6 Ingevolge artikel 29 Vw kan een verblijfsvergunning asiel –onder meer– worden verleend aan de vreemdeling die een verdragsvluchteling is, die aannemelijk heeft gemaakt gegronde redenen te hebben om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, of van wie in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst wegens klemmende redenen van humanitaire aard of voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algemene situatie aldaar.

2.7 In artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c van de Vw, is bepaald dat de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw kan worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan kan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 van de Vw, is komen te vervallen.

De rechtbank overweegt als volgt.

2.8 In het voornemen dat in de bestreden beschikking is ingelast, heeft verweerder ter motivering van het vervallen van de verleningsgrond voor de verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, onder d van de Vw verwezen naar de brief van verweerder aan de Voorzitter van de Tweede Kamer van 16 september 2002. Verweerder bericht in deze brief dat het Kabinet heeft besloten het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers van Sierraleonese nationaliteit te beëindigen. Uit het algemeen ambtsbericht Sierra Leone van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 8 juli 2002, kenmerk DPV/AM-754474, blijkt namelijk dat de veiligheidssituatie in Sierra Leone in het algemeen is verbeterd. De algehele (veiligheids) situatie in Sierra Leone is niet van dusdanige aard dat deze zou leiden tot de conclusie dat het voeren van een beleid van categoriale bescherming in de zin van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw is geïndiceerd. De rechtbank overweegt dat de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) in zijn uitspraak van 26 februari 2003, gepubliceerd in JV 2003/139, heeft geoordeeld dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet langer categoriale bescherming is geboden. Het beroep van eiser voor zover het is gericht tegen het vervallen van de verleningsgrond is derhalve ongegrond.

2.9 Ten aanzien van de stellingen van eiser dat hij vanaf datum aanvraag 27 december 2001 in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, aanhef, eerste lid onder a, onder b, of onder c van de Vw, overweegt de rechtbank als volgt.

2.10 De rechtbank stelt voorop dat de algehele situatie in Sierra Leone niet zodanig is dat vreemdelingen die uit dat land afkomstig zijn zonder meer als vluchteling zijn aan te merken. Eiser dient derhalve aannemelijk te maken dat er hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden bestaan die vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin rechtvaardigen.

2.11 Bij de beoordeling van de vraag of verweerder het relaas van eiser in redelijkheid als ongeloofwaardig heeft kunnen bestempelen, gaat de rechtbank uit van het volgende toetsingskader. In de hoofdstukken C1/1.2, C1/3.2.2 en C1/3.3.4 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) is neergelegd dat verweerder het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar aanneemt, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Bovendien geldt daarvoor als vereiste dat zich geen van de in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw opgesomde omstandigheden die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker voordoet. Als van dat laatste sprake is, mogen ingevolge artikel 31 Vw, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het relaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.12 De rechter toetst deze beoordeling van verweerder terughoudend en beantwoordt de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat verweerder, gelet op de motivering, neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen

2.13 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser er niet in is geslaagd om verifieerbare gegevens over zijn reisroute te verstrekken, hetgeen hem kan worden toegerekend. Verweerder heeft onder meer kunnen stellen dat van een persoon die heeft verklaard van Sierra Leone naar Nederland te zijn gereisd, in alle redelijkheid mag worden verwacht dat hij informatie kan verschaffen over zijn reis als bijvoorbeeld de plaats waar de tussenlanding is gemaakt en de naam van de luchtvaartmaatschappij. Gelet op het vorenstaande en nu eiser geen reis- of identiteitspapieren of andere bescheiden heeft overgelegd, is naar het oordeel van de rechtbank sprake van omstandigheden als vermeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de Vw die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van eisers verklaringen.

2.14 De rechtbank dient vervolgens te beoordelen of verweerder in redelijkheid tot het oordeel heeft kunnen komen dat van het asielrelaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat. Eiser heeft gesteld volledig belangeloos te zijn geholpen door een pater uit Kono. De rechtbank merkt op dat de verklaringen die eiser hieromtrent heeft afgelegd niet voldoende overtuigend zijn. Zo heeft eiser in het gehoor van 2 mei 2006 naar aanleiding van het voornemen om de aanvraag tot het verlenen van een vergunning tot verblijf asiel voor onbepaalde tijd af te wijzen, verklaard dat hij de pater heeft leren kennen toen hij een keer naar de kerk is geweest en dat hij toen katholiek is geworden. Hij heeft verklaard een dag bij de pater te zijn geweest. Op de vraag hoe de pater de vader van eiser kende, heeft eiser verklaard dat de pater zijn vader niet echt goed kende, maar dat zijn vader ook een keer naar de kerk is geweest. Eiser heeft voorts omtrent zijn verblijf bij de rebellen tegenstrijdige en inconsistente verklaringen afgelegd. Zo heeft eiser in het eerste gehoor van 27 december 2001 en het nader gehoor van 25 januari 2002 verklaard dat hij anderhalf jaar bij de rebellen heeft verbleven. Nu eiser tevens heeft verklaard dat hij in januari 1999 door de rebellen is opgepakt betekent dit dat eiser in de zomer van 2000 aan de rebellen is ontsnapt. Gebleken is dat eiser in december 2001 Nederland is ingereisd. Hieruit blijkt dat eiser na zijn ontsnapping nog anderhalf jaar in Sierra Leone heeft verbleven, alvorens naar de pater te zijn gegaan. In het nader gehoor heeft eiser echter aangegeven dat hij na zijn ontsnapping rechtstreeks naar de pater is gegaan. Bovendien heeft eiser in het nader gehoor nog verklaard dat hij begin 2001 is ontsnapt aan de rebellen. Deze verklaring komt niet overeen met de verklaring dat hij vanaf januari 1999 anderhalf jaar bij de rebellen heeft gezeten. Voorts komt deze verklaring niet overeen met de verklaring dat eiser na zijn ontsnapping rechtstreeks naar de pater is gegaan en de dag na aankomst bij de pater met het vliegtuig zijn land heeft verlaten.

2.15 Verweerder heeft voorts in redelijkheid kunnen overwegen dat de verklaring van eiser dat hij na een mislukte vluchtpoging opnieuw door de rebellen gevangen is gezet, medische verzorging kreeg en met rust werd gelaten, niet overtuigend is. De rechtbank heeft daarbij betrokken dat verweerder heeft verwezen naar het deelambtsbericht Revolutionary United Front (RUF) van de Minister van Buitenlandse Zaken van 16 maart 2004, kenmerk DPV/AM-795223. Uit dit ambtsbericht blijkt de handelswijze van leden van het RUF ten aanzien van mensen die zij in hun macht hadden. Op ontsnapping stond de dood, en als iemand erin slaagde te ontsnappen, dan was de kans groot dat hij ook inderdaad gedood zou

---

worden, hetzij door RUF-strijders, hetzij door regeringssoldaten, strijders van andere rebellengroepen of zelfs dorpsbewoners. Hetgeen eiser heeft aangevoerd kan naar het oordeel van de rechtbank niet worden aangemerkt als bevattende concrete aanknopingspunten waardoor aan de juistheid van het ambtsbericht getwijfeld zou moeten worden.

2.16 Gezien het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder heeft kunnen concluderen dat van het relaas van eiser geen positieve overtuigingskracht uitgaat. Eisers stellingen dat hij zich door het tijdsverloop niet meer kan verdedigen tegen de aantijgingen van verweerder, kan daaraan niet afdoen, temeer daar eiser zijn stellingen niet nader heeft onderbouwd. Daarbij heeft de rechtbank in aanmerking genomen dat thans aan de orde is of er ten tijde van de aanvraag gronden aanwezig waren om eiser een asielvergunning te verlenen. Op dat moment was geen sprake van tijdsverloop.

2.17 Gelet op het vorenstaande heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid kunnen concluderen tot ongeloofwaardigheid van eisers asielrelaas.

2.18 Gelet op hetgeen hiervoor ten aanzien van het asielrelaas is overwogen, bestond ten tijde van de vergunningverlening geen andere grond voor vergunningverlening dan artikel 29, eerste lid, onder d van de Vw.

2.19 Ten aanzien van de beoordeling van de situatie ten tijde van het thans bestreden besluit heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het relaas van eiser noch de overige thans bekende feiten en omstandigheden afgezet tegen de algemene ambtsberichten van Sierra Leone van 8 juli 2002, kenmerk DPV/AM-754474/02, van 31 juli 2003, kenmerk DPV/AM-819114, van 4 maart 2004, kenmerk DPV/AM-837198, en van 25 april 2005, kenmerk DPV/AM-873436, reden zijn om aan te nemen dat eiser thans wel in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op één van de gronden van artikel 29, eerste lid, onder a, b of c van de Vw. Verweerder heeft dit standpunt naar het oordeel van de rechtbank voldoende gemotiveerd, nu het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is bevonden. Tijdens het gehoor van 2 mei 2006 heeft eiser vage en onvoldoende concrete verklaringen afgelegd.

2.20 Eiser heeft voorts nog gesteld dat hij in aanmerking dient te blijven komen voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d van de Vw. Dit vanwege de omstandigheid dat de vergunning reeds op of kort na 8 juli 2002 kon worden ingetrokken en pas in maart 2006 een voornemen tot het afwijzen van de aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd is bekend gemaakt. Gelet hierop is eiser van mening dat er bij hem een rechtens te honoreren vertrouwen is gewekt dat hem nog steeds een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid onder d van de Vw toekomt. De rechtbank overweegt daarover het volgende. Het feit dat de termijn voor het nemen van een beslissing op de aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ruimschoots is overschreden, valt weliswaar te betreuren, echter dit levert geen recht op een vergunning op. De rechtbank merkt nog op dat reeds ten tijde van de verlening van de vergunning voor bepaalde tijd bekend was dat deze zou komen te vervallen als de situatie in het land van herkomst zich zou wijzigingen en het beleid dientengevolge zou worden aangepast.

2.21 Ten aanzien van het beroep op het gelijkheidsbeginsel overweegt de rechtbank dat het aan eiser is aan te tonen dat zijn zaak gelijk is aan andere zaken. Nu eiser het beroep op het gelijkheidsbeginsel niet nader heeft gemotiveerd, heeft verweerder terecht gesteld dat het



beroep op het gelijkheidsbeginsel faalt. De stelling van eiser dat het aan verweerder is met namen en dossiernummers te komen, moet worden verworpen.

2.22 Aangezien ook overigens geen aanleiding bestaat om te oordelen dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven, wordt het beroep ongegrond verklaard.

2.23 Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is niet gebleken.

---

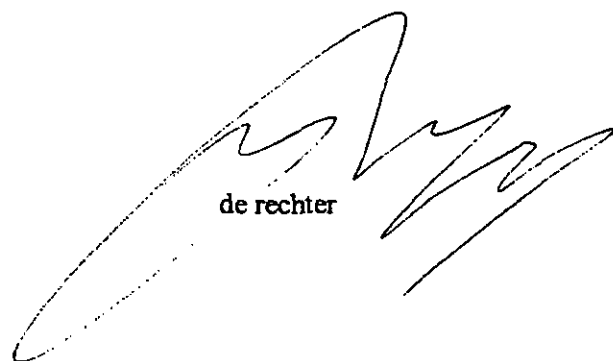
**Beslissing**

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. M. ter Brugge, lid van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken, en uitgesproken in het openbaar op 7 juni 2007, in tegenwoordigheid van mr. J.H.M. Peters als griffier.

  
de griffier

  
de rechter

afschrift verzonden op: 18 JUN 2007

**Rechtsmiddel**

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

*JAP A JOE*

advocatenkantoor

mr h.k jap-a-joe  
advocaat en procureur  
candidaat notaris  
mr. r. veerkamp  
mr. h s.k jap a-joe  
mr drs a. boumanjal  
mr f w verweij  
mr. dr m i jap-a-joe blagrove  
advocaten en procureurs

utrecht,

12 juli 2007

Afdeling Bestuursrechtspraak  
van de Raad van State  
Postbus 16113  
2500 BC 'S GRAVENHAGE

*Tevens per fax 070-3651380*

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

<b>RAAD VAN STATE</b>	
INGEKOMEN	
4216	
B	12 JUL 2007
ZAAKNR.	200704862
AAN:	V3
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen:

\_\_\_\_\_, wonende te \_\_\_\_\_, ter zake dezer domicilie kiezende te Utrecht, Maliestraat 5 (3581 SH), ten kantore van de advocaat en procureur Mr. R. Veerkamp, die door hem ten deze tot gemachtigde is gesteld en als zodanig dit hoger beroepschrift ondertekent;

dat hij tijdig in hoger beroep komt van de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage (zittinghoudende te Utrecht) d.d. 7 juni 2007 (verzonden d.d. 18 juni 2007): een kopie van de uitspraak gaat hierbij;

dat de zaak betreft: asiel;

dat ondergetekende verklaart tot het instellen van dit hoger beroep bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd door appelland, geboren op \_\_\_\_\_ vreemdeling van Sierraleonse nationaliteit;

dat hij zich met de uitspraak niet kan verenigen;

dat zijn grief luidt als volgt:

WAR A N(-3)(J)  
advocatenkantoor

## GRIEF

Ten onrechte overweegt de rechtbank in het a quo sub 2.20:

"Eiser heeft voorts nog gesteld dat hij in aanmerking dient te blijven komen voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d van de Vw.

Dit vanwege de omstandigheid dat de vergunning reeds op of kort na 8 juli 2002 kon worden ingetrokken en pas in in maart 2006 een voornemen tot het afwijzen van de aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd is bekend gemaakt. Gelet hierop is eiser van mening dat er bij hem een rechtens te honoreren vertrouwen is gewekt dat hem nog steeds een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid onder d van de Vw toekomt. De rechtbank overweegt daarover het volgende. Het feit dat de termijn voor het nemen van een beslissing op de aanvraag voor een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd ruimschoots is overschreden, valt weliswaar te betreuren, echter dit levert geen recht op een vergunning op. De rechtbank merkt nog op dat reeds ten tijde van de verlening van de vergunning voor bepaalde tijd bekend was dat deze zou komen te vervallen als de situatie in het land van herkomst zou wijzigen en het beleid dientengevolge zou worden aangepast."

## Toelichting

Appellant houdt al hetgeen hij terzake in zienswijze en beroep heeft vermeld en gesteld in onderhavig geding.

Het betreft dan met name het gestelde sub 5,6 en 7 in de zienswijze en sub 10 in het aanvullend beroepschrift. Deze stukken worden hierbij gemakshalve in kopie overgelegd. Het gestelde in de genoemde punten dient als in dit hoger beroepschrift opgenomen te worden gelezen.

ADVOCATENKANTOOR

Appellant heeft zich zowel op het vertrouwensbeginsel als op onvoldoende zorgvuldig handelen van verweerder beroepen waar het betreft het enorme tijdsverloop. Dit laatste is in het a quo sub 2.4 wel genoemd als beroepsgrond doch verder onbesproken gebleven. Het verstrijken van jaren al eer te beslissen zal toch door niemand als zorgvuldig worden aangemerkt en in ieder geval niet door Tweede Kamer, Nationale Ombudsman en Rekenkamer.

De "motivering" van de rechtbank waar het betreft het vertrouwensbeginsel is als onvoldoende aan te merken. Eigenlijk is dat opmerking dat het tijdsverloop geen recht op een verblijfsvergunning geeft zelfs niet als zodanig aan te merken. De rechtbank deelt nog wel mede, dat het tijdsverloop valt te betreuren.

Hardnekkig houden de bewindspersonen belast met vreemdelingenzaken jaar in jaar uit vol, dat tijdsverloop geen rechten geeft. Wel wordt telkens beterschap op dit punt beloofd zonder noemenswaardig resultaat.

In het bestuursrecht geldt in zijn algemeenheid, dat het langdurig stilzitten van de overheid wel degelijk rechtens te honoreren verwachtingen bij de burger kan opwekken. In het vreemdelingenrecht geldt zulks ook, ondanks de opvatting van verweerder op dit punt, aangezien er in de loop der jaren telkens regelingen worden getroffen gebaseerd op tijdsverloop: regeling in het kader van de toenmalige WABW, drie jaren beleid, witte illegalen beleid en laatstelijk de zogenoemde pardonregeling zijn daarvan voorbeelden.

Deze regelingen hebben weliswaar een algemeen karakter doch tijdsverloop en op dit punt falende overheid vormden toch een belangrijke grondslag voor het tot stand komen van die regelingen.

*JAP A JOE*  
advocatenkantoor

In het sociaal verzekeringsrecht heeft de Centrale Raad van Beroep zoals bekend artikel 6 EVRM van toepassing geacht. Uw raad denkt daar anders over, doch het in dat artikel neergelegde principe (geen "undue delay") heeft in de visie van appellant middels de beginselen van behoorlijk bestuur (redelijkheid en zorgvuldigheid) wel degelijk in het bestuursrecht algemene gelding.

In casu gaat het om een tijdsverloop van op enkele maanden na maar liefst vier jaren. De mogelijkheid om de verblijfsvergunning in te trekken wordt onbenut gelaten door verweerder en eerst na verloop van genoemde tijd wordt deze impliciet ingetrokken geacht en de gevraagde vergunning voor onbepaalde tijd beëindigd. De bijzondere omstandigheid in deze is voorts dat per 1 april 2001 de nieuwe Vw van kracht werd en de betreffende bewindspersoon mededeelde de zaken nu met verve en -vooral- snelheid aan te zullen pakken. Onderhavige casu (en overigens ook de pardonregeling van 15 juni 2007) maakt pijnlijk duidelijk dat daar niets van terecht is gekomen.

De rechtsvraag luidt mitsdien welke gevolgen in het bestuursrecht (meer specifiek het vreemdelingenrecht) dienen te worden verbonden aan het jarenlang stilzitten van de overheid (meer specifiek verweerder).

#### **MITSDIEN**

het de Afdeling Bestuursrechtspraak moge behagen de uitspraak waarvan hoger beroep te vernietigen.

met veroordeling van verweerder (ex artikel 8:75 Awb) in de kosten die appellant in verband met de behandeling van de onderhavige procedure redelijkerwijs heeft moeten maken.

advocaal-gemachtigde